

AKİF KURTULUŞ • **Mihman**

AKIF KURTULUŞ 1959 yılında Ankara'da doğdu. *Yarın Dergisi* (1981), *Edebiyat Dostları* (1988) ve *Edebiyat Eleştirisi* (1991) dergilerinin kurucuları arasında yer aldı. Halen *Duvar Dergisi* yayım kurulu üyesi. Yayımlanmış şiir kitapları: *Yalan Şiirler* (1983), *Tören Provası* (1989), *Kırgınlıklar Galası* (1997), *Herkes Gitmiş* (2005).

Herkes Gitmiş ile 2005 yılı Behçet Necatigil Ödülü'nü paylaştı. Ayrıca, *Harita Metot Defteri* (eleştiri ve denemeler, 2000), *Romantik Korno* (denemeler, metinler, 1998) ve *Politika ve Sanat* (araştırma, 1999) adlı kitapların da sahibi. Ece Ayhan'ın Akif Kurtuluşa mektupları 2011 yılında yayımlandı (*Kardeşim Akif*, Dipnot Yayınları).

İletişim Yayınları 1784 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 247

ISBN-13: 978-975-05-1083-0

© 2012 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2012, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Burcu Tunakan

BASKI ve CILT Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 03 21

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak İletişim Han No. 7 Çağaloğlu 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

AKİF KURTULUŞ

Mihman

“(...) daha sonra yaşanacak olan bütün mutluluklar, her an geri alınacak borçlar olarak görünüyordu bana.”

ADORNO

Defterin Sahibi'ne

“Hayır, bu kez başka türlü olacak.”

Kendimi kandırıyordum aslında.

Yıkık bir köprüye doğru, tıpkı filmlerdeki gibi gittikçe hızlanan bir trendeydim sanki.

Felaketimle barışma şansım bile yoktu.

İlk gençlik yıllarımdaki gibi sarsak, hayatın sesini kısmaya çalışacak kadar korkak birisi olup çıkmıştım.

Şehnaz’dan uzak kalmak acı veriyor, Berin’le olmak huzursuzluğumu gidermiyordu.

Ne yapsam sıyrılamadığım ağır bir yorgunluk sarmıştı ruhumu. Kirliydim ve temizlenmeye mecalim yoktu. Kararsız kaldığım her dakika, daha fazla kirleniyordum.

Bu konuyu ikisiyle de hiç konuşmadım ama işin kötüsü ben dâhil herkes, en mutsuz kendini sanıyordu.

Pazar gazetelerinden birini yere bıraktım. Telefona uzandım. Şehnaz’ı arayıp her şeyi anlatacak, telefonu kapatacak ve hemen kendimi dışarı atacaktım.

Yapamadım.

Saate baktım. Maça çok zaman vardı. Maçı kimseyle birlikte seyretmek istemiyordum. Nurdoğan’ı aradım. Akşam

terasa gitmeyeceğimi söyledim. Hafta başında öyle konuşmuştuk. Nurdoğan'ın terasında mangal yapacak ve maçtan sonra terastan aşağı dev bir Fenerbahçe bayrağı sallandıracaktık. Daha doğrusu o sallandıracaktı.

Olabilirdiğince uzak bir mahallede, kendimi daha boksantı hissetmek için, “genç profesyoneller”in zuhur ettiği bir mekânda maçı seyretmek istedim.

Ankaralı zenginler, son on yıldır, dikey apartmanlardan, adına villa dedikleri bitişik nizam yatay apartmanlara taşınmışlardı. Her cemaat gibi onlar da toplu hareket etmeyi seviyordu. Elli yıl önce Sivashılar Seyran'a, Karadenizlililer Oleyis Mahallesi'ne, Erzurumlular Altındağ'ın eteklerine, Telsizler'e, birbirlerine sokulup ısınmak için yerleşmişlerdi. Ankaralı zenginler, birbirleriyle girdikleri gösteriş yarışında şehrin yirmi otuz kilometre uzağına kadar gittiler.

Barlar ve lokantalar da onlarla birlikte taşındı.

Bu gece, kendime eziyet etmek için o barlardan birine gitmem gerekiyordu.

Çayyolu'nda şifreli kanal yayını yapan mekâna varır varmaz Hasan Hüseyin'i aradım. Kalabalıktan telefonun sesini duyacağından emin değildim. Yıllar önce Portakal Çiçeği'nden Mediha Eldem'e, oradan Ebuziya'ya beni o taşımıştı.

“Hasan Hüseyin, yarın gel beni taşıyacaksın,” dedim. “Emrin olur,” dedi. Para filan konuşmazdık onunla. İş bitirir, ayrılırken parasını söylerdi.

Kararımı vermiştim. Önce evi taşıyacak, ardından Şehnaz'ı arayıp, Berin'e taşındığımı söyleyecektim.

Sonra maç başladı. Sadece Alex'in ikinci yarıda topla bulunduğu anı hatırlıyorum. “Yok mu sağdan bindiren,” diye bağırdım. Selçuk Şahin girdi ekrana. Alex'e yüksek volüm seslendim: “At sağa!”

Selçuk Alex'ten aldığı topu düzeltti, sağ ayağıyla penaltı noktasına indirirken Nobre'nin oraya koştuğunu gördüm.

Nobre topla buluştu, kafasıyla topu Mondragon'un soluna bıraktığında yanındaki masa karıştı. Masadan fırlayıp beni öpenler, birayı gazoz gibi pıskırtanlar...

Sabah zil uzun uzun çaldı. Rüya görüyorum sandım. Sersem sepelek bir halde yataktan kalktım, kapıyı açar açmaz, "Ağbi yarım saattir çalıyor yaa valla çilingirle gelecektim artık," dedi Hasan Hüseyin. Doğru söylüyordu. Çilingirle gelirdi. Saate baktım, 11'i geçmişti. Hasan Hüseyin eve gençten iki hamalla girer girmez, içimden "Artık bu iş oldu galiba," dedim.

Ruhi'yi o gün tanıdım. Hasan Hüseyin'le gelen iki hamaldan biriydi. Vestiyerdeki Fenerbahçe kaşkolünün onda özel bir sempati yarattığı, ikide bir açtığı muhabbetten de belliydi. İyi bir hoca elinden tutsaymış, çok büyük bir futbolcu olurmuş. Ama asla milli takıma seçilmezmiş.

"O neden Ruhi," dedim.

"Çünkü Kürdüm ben Ağbi," dedi.

Son parça da kamyonete yüklenmişti. Bomboş evi gezindim son kez. Berin'le boşanmamızdan üç dört yıl sonra tekrar başlayan ilişkimiz, artık onun evinde sürecekti. En kötü karar kararsızlıktır diye çıktığım yolun sonuna gelmiştim.

Eşyalarımı ve giysilerimi derme çatma yerleştirdikten sonra, Berin'le mahalle içinde küçük meyhanede yemeğe çıktık. "İki ayrı evde yaşamamanın güzelliği" gibi, ona pek yavan gelen benim tumturaklı laflarım, artık tükenmişti.

Çok huzurlu buldum Berin'i. "Sana yenildiğini hissettirmeyeceğim merak etme! Ama seni yendiğimi çok iyi biliyorum," demek ister bir hali vardı. Peki yoktu.

"Kırk beş yıldır edindiğin o büyük hayat tecrübesi ne oldu Avukat," diyordu gözleri. Ne zaman beni iğneleyecek bir cümle kursa, adım "Avukat" olurdu. Birlikte yaşamak, benim katkımdan çok, onun kararıydı ve bana bunu kabul ettirmişti. Peki ettirmemişti...

Aslında çok iyi niyetliydi. Beni seviyordu. Benden çocuk

da istiyordu. Yaşı itibarıyla gecikeceği her yıl, birçok açıdan riskli olacaktı. Hayır olmayacaktı...

Neyle boğuştuğumun bile farkında değildim.

Birazdan garson hiç sormadan tabağıma peynir koyar, ben istemediğimizi söyler, Berin söylenirdi: “Sen istemiyorsan, neden benim adıma konuşuyorsun?” Tahinli patlıcan geldiğinde, ben dayanamaz tabağı süpürür, o “Bari bir çatal da bana bıraksaydın” der, ben de, gayet doğal, ama gerçekten son derece doğal bir şekilde, “Bir tane daha söyleriz, ne var bunda bozulacak,” derdim. Beni azarlardı. Böyle anlarda “Gerçekten de onu anlamıyor” olurdum. Bu anlayışsız halimi fırsat bilip masadan kalkar, her şeyi bu gece bitirirdim.

Çok adice buldum bu düşüncemi. Adi! Bayağı!

Her şey aslında çok açıktı. Hiç bilmediğim, adımı koyamadığım, koymak da istemediğim bir yarayla karşısına oturmuştum. Şimdi böyle bir cümle kursam, bunu ona söylesem, “Bunları bir dilekçede yazamazsın Avukat, neden bir şiir yazmıyorsun,” diyebilirdi. Galiba haklı da olurdu.

Yıllar sonra aynı çatı altında ilk gecemizde, mahallesinin bu salaş meyhanesindeki marazlı halimi hiç iyi bulmadım. Berin’e taşınma kararım, beni yıkayacak, tertemiz yapacaktı. Daha Şehnaz’ı bile arayamamıştım. Onu arayıp iki tane düzgün cümle kurmaya bile cesaretim yoktu.

Berin birden bana çok masum göründü. Olduğundan daha masum! İçimden geçenleri konuşmanın ne yeriye ne de sırası. Havadan sudan konuşmak istedim.

Ortadaki mezelerden tabağına servis yaparken, hamallardan birinin bahşiş yerine Abdullah Öcalan’ın bir kitabını benden istediğini anlattım. Utangaç, sıkılğan bir edayla “Ağbi senden bahşiş istemiyorum ama bir ricam olur mu?” demişti. Sonra elini montunun iç cebine atmış, iki yıl önce Stockholm’den dönerken amatör kümeden takım arkadaşım Kululu Cevdet’in hediye ettiği kitabı çıkarmıştı.